

- subjekt (nosilec) odločanja se mora zavedati te razlike
- nosilec odločanja mora biti motiviran za odpravo te razlike
- nosilec odločanja mora imeti na voljo potrebne resurse za izpeljavo transformacij.

Odločanje in struktura problemskega prostora

Glede na strukturo problema je odločanje lahko strukturirano ali pa nestrukturirano, odvisno od tega, do kakšne mere obvlada nosilec odločanja začetno stanje, končno stanje, in potrebne transformacije. Če je nosilec odločanja soočen z odločitvenim problemom, pri katerem dobro pozna začetno in končno stanje ter transformacije, potem ima opravka s strukturiranim problemom. Nasprotno temu pa so primeri, ko se nosilec odločanja znajde v položaju, da ni podrobno seznanjen z začetnim stanjem, končnim stanjem in nizom relevantnih transformacij. V takih primerih pravimo, da ima nosilec odločanja opravka z nestrukturiranim problemom.

Med tema ekstremnima primeroma poznamo takšne situacije, pri katerih nosilec odločanja obvlada le del problemskega prostora odločanja. Glede na to, katera komponenta odločanja je nosilcu odločanja poznana, bo proces odločanja potekal na specifičen način. Kadar dobro pozna začetno stanje, nima pa jasne predstave o transformacijah in končnem stanju, bo verjetno poskušal izvesti postopne premike iz trenutnega stanja, da bi preveril ali se giblje v pravi smeri. Po drugi strani obstaja možnost, da zelo dobro pozna končno stanje, ni pa dovolj seznanjen z začetnim stanjem in transformacijami. V takem primeru bo verjetno skušal uporabiti reverzen postopek, začevši s končnim stanjem, da preveri, ali ga bodo operatorji pripeljali v začetno stanje. Končno poznamo še tretjo možnost, ko ima nosilec odločanja izkušnje s transformacijami, nima pa prave predstave o začetnem in končnem stanju. V tem primeru bo skušal ugotoviti obe stanji z uporabo teh izkušenj.

Kadar imamo opraviti s strukturiranimi odločitvenimi problemi se